

vende og sidst er en lille Forskel mellem de to Køns Forhold til det paagældende Land. Jeg skal ogsaa for mit Vedkommende indrømme, at jeg godt kan se, at der er en saadan Forskel; ved Indgaaelse af Ægteskab mellem en dansk Kvinde og en fremmed Statsborger, er det ikke absolut givet, at der skabes et nyt dansk Hjem, medens det derimod i det modsatte Tilfælde vil ske. Jeg kan derfor godt samstemme med Kvindeforeningerne i, at den fremmede Kvinde, der gifter sig med en Mand, som har dansk Indfødsret, faar visse Lempelser med Hensyn til Erhvervelsen af dansk Indfødsret, navnlig da, hvad den Tidsfrist angaar, som man ellers almindeligvis fastholder. Men det forekommer mig rigtignok paa den anden Side, at Kvinden har Krav paa saa megen Respekt for sin Person, at der fra hendes Side skal en bestemt Villiesakt til, inden hun kan erhverve den danske Indfødsret.

Det er under Forhandlingerne i Udvalget blevet indvendt imod mit Forslag om, at denne Paragraf udgaar, at Udslættelsen af den vilde betyde, at Kvinderne berøvedes en Ret, som de i Øjeblikket har, og det kan jeg ikke bestride; Kvinderne bliver i Øjeblikket ved Ægteskabets Indgaaelse danske Statsborgere. Men jeg maa rigtignok heroverfor meget bestemt pointere, at den Ret, her er Tale om, sidder Kvinderne inde med under ganske falske Forudsætninger. Da den nugældende Lov blev givet, var Kvinden endnu ikke politisk myndig, hun var en Biperson, som ganske naturligt fulgte med sin Mand; Kvindernes Valgret svævede den Gang ude i det Blaa, og derfor kunde der billigvis ikke lovgives paa Baggrund af Kvindens Stilling som politisk myndig Person; jeg tror ikke, jeg møder videre Modstand, naar jeg hævder, at hvis Kvinden i 1898 havde haft samme Statsborgerrettigheder som Manden, vilde den paagældende Bestemmelse ikke have faaet den Affattelse, som den fik. Det Argument for at kræve § 3 bibeholdt, at den findes i den gældende Lov, som er givet under helt andre Forudsætninger, forekommer mig derfor lidet overbevisende, og jeg kan ikke andet end udtale min dybe Forbavselse over, at kvindelige Repræsentanter for deres Køn fastholder Kravet om en Særstilling for Kvinden paa dette Omraade, naar det dog stadig hævdes, at det, deres Kamp gaar ud paa, er at sikre Kvinden fuld Ligestilling med Manden. Jeg synes, det er ganske inkonsekvent, at Kvinderne saa kræver en begunstiget Stilling for Kvinden paa dette specielle Omraade, dette dog meget betydende Omraade, og der kunde jo endelig

være Anledning til for os Repræsentanter for — ja, hvad skal jeg sige: det svagere Køn at være agtpaagivende overfor dette, for hvem ved, om der ikke vil blive stillet andre Krav. Ud fra disse Grunde maa jeg derfor anbefale, at § 3 udgaar af Lovforslaget, og jeg kan føje til, at derved kommer Danmark faktisk i Overensstemmelse med hele den øvrige Verden, og det har da ogsaa i den Forbindelse nogen Betydning.

Hvis § 3 udgaar, vil de øvrige Ændringer, der er foreslaaet til §§ 2, 4, 6 og 8, være en naturlig Følge deraf, og derfor behøver jeg ikke nærmere at omtale dem. Derimod vil jeg gerne have Lov til at sige et Par Ord om Ændringsforslaget til § 5. § 5 siger, at „dansk Indfødsret tabes af den, der bliver Statsborger i et andet Land“, uden at der føjes noget som helst til eller der gøres nogen Forskel paa, hvorvidt vedkommende bliver Statsborger i det fremmede Land efter eget Ønske eller mod hans Villie. Jeg gjorde allerede ved første Behandling gældende, at hvis denne Bestemmelse blev fastholdt, og den ikke undergik nogen Ændring, kunde den medføre højst ubehagelige Følger for danske Statsborgere. Jeg pegede paa de urolige Forhold i Europa og nævnte f. Eks., at hvis Rusland vedtog en Lov, hvorefter alle, der havde opholdt sig en vis Tid, et Aar eller maaske flere, i dette Land, derved var russiske Statsborgere og russiske Love underkastet, kunde det let faa meget ubehagelige Følger for den danske Statsborger, der saaledes blev russisk Statsborger uden selv at have udtalt Ønske derom. Det kunde faa ubehagelige Følger, at hans Samhørighed med det gamle Land ganske og aldeles var klippet over. Deroverfor har man hævdet, at det var noget, der ikke laa for, det kunde ikke tænkes, at fremmede Stater saadan uden videre gav Borgere fra et andet Land Statsborgerret i deres Land. Venezuela gør det ganske vist, men Venezuela ligger saa langt borte, at det nærmest maa tages som en Morsomhed at nævne det. Jeg skal deroverfor pege paa, at de allerfleste for ikke at sige alle Lande i Verden har haft deres Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt og har reserveret sig mod, at deres Borgere kunde blive Statsborgere i et fremmed Land ganske uden eget Ønske. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad Professor Knud Berlin herom skriver i „Ugeskrift for Retsvæsen“: „Adskillige Lande som England, Belgien, Holland, Italien og Japan lader nemlig deres Borgeres Statsborgerret bortfalde alene ved *frivillig* Erhvervelse af fremmed Statsborgerret, og om de vil be-